

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ.

(Ἰδε φυλλίδ. 409.)

Τέσσερες κάλπαι τῆς Γορτυνίας, πᾶσαι σχεδὸν αἱ τῆς Λακεδαιμόνου, τῆς Φθιώτιδος καὶ τῆς Δωριδος, αἱ μὲν ἦσαν ἀνοικταί, αἱ δὲ ἔφερον σφραγίδας συντετριμμένας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νόμος δὲν παραδέχεται τοιαύτας κάλπας, ἡ βουλὴ, ὅπως παρὰ τὴν εὐφήμως αὐτὸν, ἀπεράνθη ὅτι αἱ μὲν σκινίδες ἦσαν ὕγραί καὶ θερμανθεῖσαι συνεστάλισαν, αἱ δὲ σφραγίδες συνετρίβησαν τυχαίως κατὰ τὴν μετακώμισιν. Ἐν Ἀγρινίᾳ ὅμως, ἐν Καλαθρότοις, ἐν Λίγριασί, ἐν Σκοπέλῳ, ὅπου ἐξελέχθησαν ὁ Μαυροκορδάτος, ὁ Λόντος καὶ τινεὶ φίλοι τοῦ πρώην ὑπουργείου, ἐκεῖ, κατὰ τὴν βουλὴν, αἱ κάλπαι παρεβιάσθησαν, ἐκεῖ ἐπεβλήθησαν τεχνητοὶ ρόζοι, ἐκεῖ αἱ σφραγίδες ἐλυμάνθησαν, ἐνῶ καὶ σφραγίδες καὶ κάλπαι ἦσαν ἄθικτοι.

Ἐκ τῶν δύο βουλευτῶν τῆς ἐπαρχίας Σκιάθου, ὁ ἕτερος εἶχε προσορισθῆ εἰς ἔξωσιν· ἀλλὰ πῶς νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ σκοπὸς, ἐνῶ ἡ ἐπὶ τῆς διαλογῆς ἐπιτροπὴ ἐβεβαίωσεν ὅτι καὶ νόμος καὶ τύποι ἐτηρήθησαν μετ' ἀκριβείας; Ἡ λεπτολόγος συνείδησις τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς ἀνεκάλυψε μεγίστην ἀνακάλυψιν· ἀνεκάλυψε, λέγω, ρόζον ἐπὶ τῆς κάλπης, καὶ δυνάμει τῆς ἀνακάλυψεως ταύτης ἐκήρυξε παράνομον τὴν ἐκλογὴν. Ἀμφιβάλλω ἂν εὐρίσκειται Ἕλληνα τοσούτῳ καταφρονητῇ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἔθνους, ὥστε νὰ μὴ ἐρυθριάσῃ ἀναγινώσκων τὸ συμπέρασμα τῆς ἐπιτροπῆς, καθ' ὃ ἐγένετο ἡ ἀκύρωσις. «Ἐπειδὴ, ἔγραψεν αὐτολεξεί ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῆς, *δὲν φαίνεται οὐδεμία εἰς τὸ πρωτόκολλον βεβαίωσις περὶ τοῦ ὅτι ἡ κάλπη εὐρέθη εἰς καλὴν κατάστασιν, ἄρα πείθεται ἡ ἐπιτροπὴ περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος.*» Ἀλλὰ μήπως ἐφαίνετο εἰς τὸ πρωτόκολλον ἡ βεβαίωσις ὅτι ἡ κάλπη εὐρέθη εἰς κακὴν κατάστασιν;

Ἀπερίγραπτοι καὶ ἀπίστευτοι εἰσὶν αἱ παρανομίαι, ὁ δόλος, αἱ παραβιάσεις, δι' ὧν ἡγωνίσθησαν ὡς ἀναδειχθῶσιν ἀντιπρόσωποι τῶν δύο ἐπαρχιῶν τῆς Λακωνίας οἱ παρὰ τῆς βουλῆς ἀναγνωρισθέντες ὡς τοιοῦτοι. Ἐπλάσαν ἰδιωτικοὺς καταλόγους, συνέστησαν αὐθαριέτως ἐπιτροπὰς, ἤρπασαν κάλπας, ἔρριψαν ἐν αὐταῖς ἀναρίθμητον ψευδῶν ψηφοδελτίων πλῆθος, ἐπυρπόλησαν καὶ ἀνέσκηψαν οἰκίας, κατέστρεψαν κινητὰς καὶ ἀκινήτους περιουσίας, καὶ, τὸ φρικωδέστατον, ἔχουν αἷμα. Ἐν Γυθείῳ ἡ διαλογὴ ἐγένετο, οὐχὶ ἐν τῷ νενομισμένῳ τόπῳ, ἀλλ' ἐντὸς πλοίου πολεμικοῦ. Ὁ μακαρίτης ἱατρὸς Σπ. Καλογερόπουλος, ὁπαδὸς τοῦ δευτέρου συνταγματικοῦ

ὑπουργείου καὶ ὑπ' αὐτοῦ διορισθεὶς διοικητὴς ἐν Γυθείῳ, ὠνόμασε πολλάκις ἐγγράφως τοὺς διὰ τῶν τρόπων τούτων ἀναδειχθέντας βουλευτάς, *βουλευτὰς αἵματος*. Καὶ ὅμως ἀμφότεραι αἱ αἰματόφυρται αὗται ἐκλογαὶ ἐκηρύχθησαν νόμιμοι, καὶ οἱ βουλευταὶ τοῦ αἵματος ἐνεδύθησαν τὴν ἀντικατοῦ πορφύραν τοῦ νομοθέτου.

Ἐν Μαντινείᾳ, εἰς τῶν ψηφοθηρῶν, ἐξαντλήσας εἰς μάτην πᾶσαν ὀχληγωγίαν, συνάλαβεν ἐπὶ τέλους τὴν πρωτοφανῆ ιδέαν, νὰ ἐμβάλῃ εἰς σάκκους καὶ παρακαταθέσῃ εἰς συμβουλευτογράφειαν μέγαν ἀριθμὸν ψηφοδελτίων. Πάντες ἐνάγχασαν τὸ κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν παράδοξον ταύτην ἐπίνοιαν· ἀλλὰ καὶ πάντες ἐθρήνησαν μετ' ὀλίγον, ὅτε ἡ πρώτη βουλὴ τῆς συνταγματικῆς Ἑλλάδος, ἀναγνωρίσασα τὴν ἰσχὴν τοιούτων ψηφοδελτίων, ἠκύρωσε τὴν κατὰ νόμον γενομένην ἐκλογὴν. Ἐὰν αὕτη ἦτο παράνομος ἄς ἀπερρίπτετο· ἀλλὰ ψηφοδέλτια, μὴ ριφθέντα ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας ἐν τῇ κάλπῃ τῇ ἀποτεθείσῃ εἰς τὸ ὠρισμένον κατάστημα, μήτε τὸ μονόγραμμα φέροντα τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς, ἑστεροῦντο πασῶν τῶν ἐγγυήσεων, δι' ὧν ἀπήτησεν ὁ νομοθέτης νὰ περιβάλλεται ἡ ψηφοφορία. Ὅτι δὲ ἡ ἐκλογὴ ἦτο νομιμωτάτη, ὡμολογήθη καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς βουλῆς, δεχθείσης ἕνα τῶν δι' ἐκείνης ἀναδειχθέντων βουλευτῶν. Ἀκατανόητος ἀληθῶς ἀναίδια! ἡ ἐκλογὴ τῆς Μαντινείας ἐκηρύττετο συγχρόνως, τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ νόμιμος καὶ ἄνομος· ἠκυροῦτο καὶ ἐπεκυροῦτο· κατεκρίνατο καὶ ἐπεδοκιμάζετο!

Παραισδύσας οὕτως εἰς τὸν περίβολον τῆς βουλῆς ὁ βουλευτὴς τῶν σακκουλίων, ὅπως ἐπὶ νομιάσθη τότε, εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ταῦτα· «Ἡ παρακράσεις τῶν ψηφοδελτίων παρὰ τοῖς συμβουλευτογράφοις δὲν εἶναι παρανομία· παρατυπίαν ἴσως δύνανται νὰ τὴν εἴπῃ τις.» Ἄλλος δὲ παρείσχετο ὡσαύτως βουλευτὴς, «*σωτηρίαν τῆς πατρίδος,*» ἔλεγε τὴν παραδοχὴν τῶν σακκουλίων, τὰ δὲ περὶ αὐτῶν συμβόλαια, «*σύμβολα τῆς γενναιοτάτης, τῆς ὁσιωτάτης γνώμης τοῦ λαοῦ.*» Παριστῶν δὲ τὴν πατρίδα διατρέχουσιν τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων ἂν ἐπνευμαβάνετο τῆς Μαντινείας ἡ ἐκλογὴ, ἐμόλυνε δι' ἀτόπων ἐπικλήσεων τὸ σεμνὸν ἀρχαίων παραδειγμάτων καὶ ἡξίου «*νὰ κοιμηθῇ*» ὁ νόμος.

Ἀλλ' αἱ ἐκλογαὶ καθ' ὧν καὶ βουλὴ καὶ ὑπουργεῖον ἔστησαν ἀκάθεκτα τὰ πυροβόλα αὐτῶν ἦσαν αἱ τοῦ Ἀλεξ. Μαυροκορδάτου καὶ ἡ τῆς Ἰδρας. Αὕτη μάλιστα καὶ ζήτημα ὑπουργικὸν ἀνεκηρύχθη. Δὲν ἦτο ὅμως εὐκολος ἡ ἐπιτυχία· διότι, καὶ ἂν κατηργαῖτο ἡ ἐκλογὴ, οὐδεμία ὑπῆρχε βεβαιότης ὅτι δὲν ἤθελον ἐκλεχθῇ καὶ πάλιν οἱ αὐτοὶ βουλευταί. Διὸ ἐθεωρήθη ἀναγκασιὸν νὰ συγκροτηθῇ σπαστή-

πρακτικὴ παλιουρκία, ὅπως κατορθωθῇ διὰ τῆς βίας καὶ ἐξ ἐρόδου ὅ,τι ἀπέκρουτε πρὸ μικροῦ ὁ νόμος. Ἐνῶ λοιπὸν κατεβιάλλοντο ἀγῶνες ἐν Ἀθήναις ἢ ἀκυρωθῇ, διωρίσθῃ ἐν Ἰδρᾷ ἑκτακτος διοικητῆς, πληρεξουσίου τε ἔχων τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, καθηρέθησαν πάντες οἱ ὑπηρετοὶ τοῦ δημοσίου μέχρι καὶ τῶν τελευταίων φυλάκων, ἐγένοντο ἐκτοπίσεις, κατελύθησαν αἱ δημοτικαὶ ἀρχαί, ἐπλάσθησαν στάσεις καὶ ταραχαὶ καὶ ἀπεστάλησαν στρατεύματα. Καὶ ὁμοῦ μετὰ τοσούτης νομιμότητος εἶχε διεξαχθῇ ἡ ἐκλογὴ, ὥστε ἡ ἐπιτροπὴ, καίτοι βιαία ἐκαστήματος, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀπορνηθῇ κατ' αὐτῆς, καθόσον μάλιστα πάντες σχεδὸν οἱ ψηφορορήσαντες, παρόντες ἐν Ἰδρᾷ, συνέταξαν πράξιν δι' ἧς ἐβεβαίουν τὸ ἔννομον τῆς ἐκλογῆς· ἦτο δὲ καὶ φόβος μὴ ἀκυρωμένης ταύτης, ἐρεθισθῶσιν οἱ ἀγέρωχοι κάτοικοι τῆς Ἰδρᾶς καὶ ὑπερκαπίσωσιν ἐνεργητικώτερον τὰ δικαιώματα αὐτῶν.

Ἀλλ' ἡ Ἡρωδιὰς ἐμκίνητο· τὸ ὑπουργεῖον ἤθελεν ἀρνούτως ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἰδρᾶς· διὸ ἀπεφασίσθη νὰ σταλῶσι δύο βουλευταὶ εἰς τὴν νῆσον ἵνα ἐξαιρέσωσι τὰς γνωστὰς περιστάσεις, ἀνιχνεύσωσι νέκρας καὶ βάλωσι τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τύπον ἀνυπάρκτων παρνομίων. Οἱ δύο βουλευταὶ ἀπῆλθον, ἠρένησαν, ἀνίχνευσαν, ἐξηκρίβωσαν, ἔβηλον τὸς δάκτυλον εἰς τὸν τύπον, καὶ εὐρόντες ὅτι ἦτο τύπος νομιμότητος, ὑπέβηλον ἔκθεσιν μαρτυροῦσαν τὸ κατὰ πάντα νόμιμον τῆς ἐκλογῆς. Καὶ ὁμοῦ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι Ῥασογιάννης τις παρεβιάσθη κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ (σημειωτέον δὲ ὅτι αὐτὸς οὗτος κατέθετο ἐγγράφως τὸ ἐναντίον), καὶ ἰσχυρότερον ἐπιχειρήμα προτείνασα «τὴν εὔρεσιν εἰς τὴν αὐλὴν τινος φουσκίου, φέροντος λέξεις ἀπειλητικὰς, ἢ βουλὴ ἀνέτρεψε τὴν ἐκλογὴν. Τὰ μετὰ ταῦτα δὲν εἶναι δύσκολον νὰ συμπιάνωμεν. Ὁ ἑκτακτος διοικητῆς, ἡ ἐνοπλος δύναμις, ἡ διαφθορά, ὁ δόλος, ἡ βία, ἡ κατὰδύωσις, λαβόντες τὸν τόπον τῶν ψηφοφόρων, ἀνέδειξαν τοὺς ὑπὸ τῆς ἐξουσίας ἐπιβληθέντας. Πλοιαρίου δὲ τινος ὑδραχίου, μετακομίζοντος εἰς Ἡπειρον πυρίτιδα καὶ κατὰ τὴν ἐλλειψέναντος ἐν Ἰδρᾷ, τὸ πλήρωμα ἐρρίφθη αὐθιχέτως εἰς τὰς φυλακάς, διαβληθὲν ὅτι ἐπεζήτηι στάσιν, ἐνῶ ἡ πυρίτις, ἀνήκουσα εἰς φίλον τοῦ πρωθυπουργοῦ διεκρινόμενα ἐν Σύρῃ, ἀπεδόθη αὐτῷ.

Τὸν δὲ Ἀλέξ. Μαυροκορδάτον εἶχον ἐκλέξει τὰ Καλάβρυτα, ἡ Καρυστία, ἡ Τριχωνία καὶ τὸ Πανεπιστήμιον.

Κατὰ τὸν πρῶτον νόμον, βουλευταὶ ἐξελέγοντο μόνοι οἱ δημόται τῆς ἐκλεγούσης ἐπαρχίας· διὸ οὔτε εἰς τὸν σοφώτατον, οὔτε εἰς τὸν ἐμπειρότατον, ἀλλ' οὔτε εἰς τὸν εὐεργέτην αὐτὸν τῆς πατρίδος

ἔδιδε τὸ δικαίωμα ἡ ἐλληνικὴ ἰθαγένεια ν' ἀντιπροσωπεύσῃ ἐπαρχίαν, ἢ τινος δὲν ἐνεγράφη δημότης. Τὴν ρήτραν ταύτην ἐτήρησε καὶ ἡ Β'. ἐν Ἀθήναις Συνέλευσις, οὐχὶ βεβαίως ἐνεκὰ εὐλαβείας πρὸς μεταφυσικόν τι δικαίωμα, ἢ ὡς τρόπον ἀσφαλῆ πρὸς θεορκαίαν τῆς νοσοῦσης Ἑλλάδος, ἀλλὰ χάριν εὐτελῶν προσωπικῶν συμφερόντων.

Ἡ Β'. αὕτη Συνέλευσις ἐνομοθέτησε καὶ ἑτέραν ρήτραν, οὐδὲν ἦτον τῆς ἄλλης ζημιώσαν τὸ ἔθνος, τὴν ἀποβολὴν λέγω ἀπὸ τῆς βουλῆς τῶν δημοσίων λειτουργῶν. Ἡ ζημία θὰ ἦτο ἴσως μετριοτέρα ἀντὶ τοῦ νόμου, πρὸ τῆς εἰσχωγῆς αὐτῶν εἰς τὴν βουλὴν, συνεζήτει σῶμα ἐξ ἀνδρῶν ἐπιστημόνων, μάλιστα δὲ ἐμπείρων περὶ τὴν διοίκησιν, ἱκανῶν νὰ καθοδηγήσωσι τοὺς βουλευτάς· τοῦτου ὁμοῦ μὴ ὑπάρχοντος, ἡ παρούσα τῶν δημοσίων λειτουργῶν ἐν τῇ βουλῇ, καθίσταται ἀνγκυριοτάτη, διότι οὗτοι ἀποκτῶσιν ἐκ τῆς πείρας καὶ πολιτικὴν καὶ διοικητικὴν ἀγωγὴν, ὅποιος στεροῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ λοιποὶ βουλευταί. Ὁ νόμος δὲν εἶναι καλὸς διότι συνετάχθη κατὰ θεωρητικὰς ἀρχάς, ἀλλὰ διότι ἀρμόζει εἰς τὴν χώραν δι' ἣν κατεσκευάσθη· τὴν ἀρμοδιότητα δὲ ταύτην οὐδεὶς γινώσκει κάλλιον τοῦ τρίβωνος δημοσίου λειτουργοῦ.

Ἐν ὅσῳ ἄρα ὑφίσταται ἡ διπλῇ αὕτη ἀπαγόρευσις, ἡ μὲν βουλὴ θέλει ἀπορεῖ, ὡς σήμερον, ἀνδρῶν ἐπιστημόνων καὶ ἐμπείρων, οἱ δὲ νόμοι, ἀποδεικνύμενοι ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς ἀνεπαρκεῖς ἢ καὶ κακοί, θὰ πολυπλασιάζωνται ἐπ' ἄπειρον, τῶν μὲν νεωτέρων ὑπουργῶν οἰομένων ἐκυτοῦς ἱκανοὺς νὰ νομοθετήσωσι καταλληλότερον τῶν προηγηθέντων, τῶν δὲ βουλευτῶν ἐπιψηφίζόντων ἀβασανίστως καὶ ἀντιπραγματικωτάτους πολλάκις νόμους.

Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν Μαυροκορδάτον δὲν ἴσχυεν ἡ πρώτη ἐκείνη ρήτρα· διότι ἡ Συνέλευσις τῆς Γ'. Σεπτεμβρίου, τιμῶσα κατ' ἐξαιρετικὸν τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀνδρός, ἀπένειμεν αὐτῷ καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι παρ' ὁποιασδήποτε ἐπαρχίας. Καὶ ἰδοὺ πόθεν αἱ τέσσαρες αὐτοῦ ἐκλογαί.

Ἐν Καλαβρύτοις ἀνταγωνιστὴν εἶχε τὸν Κωνστ. Ζωγράφον, ἀρχαῖον μὲν αὐτοῦ πολιτικὸν φίλον, νῦν δὲ ταχθέντα μετὰ τῶν ἀντιπάλων. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν δεκατεσσάρων δήμων τῆς ἐπαρχίας, μόνον οἱ τέσσαρες ἔδωκαν πλείονας ψήφους τῷ Ζωγράφῳ, ἡ βουλὴ τούτων μὲν τὰς ἐκλογικὰς πράξεις ἐκύρωσεν ὡς νομίμους, τὰς δὲ τῶν δέκα καταγγείλασεν ὡς διεξαχθείσας ὑπὸ τὸ κράτος τῆς βίας, τοῦ δόλου καὶ τῆς παρνομίου ἐπεμβάσεως τῆς ἐξουσίας, ἢ ἀπέρριψε κατὰ κράτος.

Αὐτὸ τοῦτο ἐπραξεν ἀπαρκαλλάκτως καὶ ἐν Τριχωνίᾳ.

Τί δὲ ἐγένετο περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς Καρυστίας;

Ὅτε ἡ βουλὴ συνεζήτει τὰ περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν βουλευτῶν τῆς Μεσσήνης, τοιαύτας καὶ τοσαύτας ἀνεκάλυψε παρκανομίας, ὥστ' ἐβιάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι οἱ παρουσιασθέντες ὡς βουλευταὶ ἦσαν ἄνομοι. Ἀλλὰ, προσέθετο εὐθὺς ἀμέσως, « διὰ νὰ μὴ ὑποπέσῃ ἡ ἐπαρχία εἰς νέαν δεινὰν, ἐπανερχομένων τῶν κατοίκων εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἐκλεκτικῶν δικαιμάτων », νομιμοποιῶ ἐγὼ ἡ βουλὴ τοὺς ἀνόμους καὶ ἀνοίγω τὰς ἀγκάλας μου εἰς αὐτούς. Ἐδέχθη λοιπὸν ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ τοὺς παρ' αὐτοῦ ἀποβληθέντας. Ἐν Καρυστίᾳ ὅμως, εἰ καὶ διεζήχθη κατὰ νόμον ἡ ἐκλογὴ, δὲν ἐδίστασε νὰ παρθεῖ τὸν παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας τεθέντα κανόνα. Δὲν ἐπικυρῶ, εἶπεν, αὐτὴν, διότι « ἐνδέχεται ν' ἀναγνωρίσω ἀποτέλεσμα ἐκλογῆς μὴ περιστάνον τὴν πιστὴν καὶ ἀληθῆ θέλησιν τῆς ἐπαρχίας. » Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἐπικυρώσωμεν ὁποῖα ἀναίδια!

Ὅσοι εἶχον τὴν ἀπλότητα ν' ἀποδίδωσιν εἰς τὴν βουλήν ῥανίδα συνειδήσεως ἢ ἐθνικῆς φιλοτιμίας, ἐπίστευον ὅτι ἔμελλε νὰ ἐπικυρώσῃ τοῦ Πανεπιστημίου τὴν ἐκλογὴν. Μαγίστη ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἀπάτη αὐτῶν· διότι καὶ ταύτην ἠκύρωσαν ἀξιούσας ὅτι, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνελεύσεως, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πανεπιστημίου πρέπει νὰ ἐκλέγεται ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μελῶν. Ποία δὲ ἡ ἀπόφασις αὕτη; Ἀκούσωμεν αὐτὴν ὅπως ὑπάρχει γεγραμμένη καὶ τατυπωμένη εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Συνελεύσεως. « Ἀκολουθῶνς ὁ εἰσαγαγὼν τὴν πρότασιν πληρεξούσιος (ὁ γραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Δοκός) παρητήρησεν ὅτι ἡ πρότασις ἀφορᾷ τὴν ὀριστικὴν παραδοχὴν τοῦ συστήματος, τοῦ νὰ ἐκλέγεται παρὰ τῶν καθηγητῶν εἰς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁ ἀντιπρόσωπος οὗτος πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ προσόντα τοῦ βουλευτοῦ, καὶ δύναται νὰ λαμβάνεται καὶ ἐν τῷ καὶ ἐκτὸς τοῦ Πανεπιστημίου παρὰ τῶν καθηγητῶν. Ἐνταῦθα οὐδεὶς αἰτοῦντος νὰ ἀγορεύσῃ, καὶ πολλῶν προτεινόντων ὅτι ἡ Συνέλευσις ἐρωπίσθη, ὁ πρόεδρος ἠρώτησεν, ἂν πρέπει νὰ καταπαύσῃ τὴν προκειμένην συζήτησιν· ἀποφανθείσης δὲ ταύτης καταφατικῶς, ὁ πρόεδρος κτλ. » Ἰδοὺ ἡ ἀπόφασις ἢν σεβομένη ἡ βουλὴ ἠκύρωσε τὴν ἐκλογὴν!

Οὕτω πως ἀπὸ ἀνομίας εἰς ἀνομίαν προβαίνουσα κατέτριψε τρεῖς ὡς ἔγγιστα μῆνας, ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου 1844, εἰς τὴν ἐξέλεγχσιν τῶν ἐκλογῶν, καταργήσασα δεκαεὶ ἐκ τῶν νομιμωτέρων, καὶ ἐξοστρακίσασα τεσσαράκοντα περίπου ἀντιπροσώπους, μεταξὺ δὲ αὐτῶν τὸν Μαυροκορδάτον, τὸν Λόντον, τὸν Σισίνην καὶ τὸν Ζαήμεν.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἡ ἱστορία τῆς ἐξελέγξεως τῶν ἐκλογῶν, τῆς γενομένης ὑπὸ τῆς πρώτης βουλῆς τῆς συνταγματικῆς Ἑλλάδος. Πολλὰκις ἀνα-

πολῶν τὰς ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀγῶνος καὶ τῶν κυβερνητικῶν χρόνων διχονοίας καὶ ἐριδας, ἀνεζήτησα ἐπιμελῶς ἐποχὴν, πρᾶπλησίαν, διὰ τὸ βίαιον τῶν παθῶν, τὴν διαρκῆ σοφιστικὴν διαστροφὴν, τὴν ἀσέβειαν πρὸς τὰς θυσίας, τὰς ὑπηρεσίας, τὴν ἱκανότητα, τὴν ἀρετὴν, τὴν ἐκ συστήματος παρκανομίαν, τὴν ἀκόλαστον ἐν λόγῳ ἐνέργειαν ὀλοκλήρου νομοθετικοῦ σώματος, πρὸς τὴν ἐποχὴν τοῦ 1844 ἔτους. Δυσπιστῶν δὲ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀνεδίδωκα καὶ ἐφημερίδας, καὶ ἱστορίας, καὶ χρονικά, καὶ εἰς τὰς ἀναμνήσεις ἄλλων κατέφυγον· ἀλλ' οὐδεμίαν εὑρον τοσοῦτον ἀπαισίαν, οὐδεμίαν τοσοῦτον ἄφθονον καὶ ἐθνοδόρον θαφιλεύσασαν τὸ δηλητήριον εἰς τὴν πατρίδα. Ἐκτοτε πολλά καὶ μεγάλα συνέβησαν παρ' ἡμῖν, καὶ στάσεις, καὶ πολιτικαὶ δολοφονίαι, καὶ διαβολαὶ ἀμείλιχοι, καὶ τῶν καθεστώτων ἀνατροπαί. Ἀσφαλέστερον δ' ἴσως κρίνοντες οἱ μεθ' ἡμᾶς, θέλουσιν εἶπει κατὰ πόσον ἐπενήργησεν εἰς τὰ στυγερά ταῦτα συμβεβηκότα τὸ δηλητήριον ἐκεῖνο. Τὸ κατ' ἐμὲ, ὅσκις ἀνεζήτησα τὰ αἷτια τοιοῦτου τινὸς κοινωνικοῦ ἢ πολιτικοῦ γεγονότος, εὑρον αἰετοῦ ὀρθότατον τὸ τοῦ πολυπαίρου Πλουτάρχου· « Πολλῶν δὲ τάχιον ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐπιτηδευμάτων ἐπιρρέουσιν οἱ ἐθισμοὶ τοῖς ἰδιωτικοῖς βίαις, ἢ τὰ καθ' ἕκαστον ὀλισθήματα καὶ πάθη τὰς πόλεις ἀναπύμπλησι πραγμάτων πονηρῶν (*). »

N. Δ.

ΣΚΗΝΑΙ

ΤΗΣ

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΕΡΗΜΟΥ.

Αἱ ἡνωμέναι ἐπαρχίαι τοῦ Ρίου δὲ λὰ Πλάται παρέχουσι σήμερον τὸ θέαμα κοινωνίας πεπολιτισμένης, παλαιούσης ἐπὶ πρὸς κοινωνίαν βάρβαρον, τῆς ὁποίας ἡ μανιώδης ἀντίστασις ἐπέζη εἰς τὰς ἀπεράντους ἐρήμους τὰς περικυκλουμένας ἀπὸ τὰς Κορδιλλιέρας, ὅπου κατέφυγεν. Ὅτε πρὸ τριακοσίων περίπου ἐτῶν οἱ Ἰσπανοὶ κατέκτησαν τὴν ὠρεῖαν ταύτην χώραν, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τῇ δώσωσιν ὅ,τι καὶ αὐτοὶ δὲν εἶχον, δηλαδὴ ὀργανισμόν ὀρθόν καὶ ἰσχυρόν, νόμους πραγματικούς, θεσμοθεσίαν ἐπιδεκτικὴν ἀναπτύξεως καὶ προόδου. Τὸ ἀρχαῖον σύστημα τῆς καστιλλανῆς νομοθεσίας, μετατεθὲν εἰς τὸν Νέον Κόσμον, ἐχρησίμευσεν εἰς διακρίνεισιν πρᾶλδῶν ἐθίμων καὶ εἰς ὑποστήριξιν τετριμμένων παραδόσεων, αἵτινες διευκόλυνον τὴν τυραννίαν τῶν ἀντιβασιλέων. Ἡ διοίκησις των, συρομένη μετὰ χαλὸν πόδα εἰς τὴν παλαιὰν τροχίαν, τὴν χαραχθεῖσαν ἀπὸ τὴν μητρόπολιν, δὲν ἠτοίμασεν οὐδὲν στοι-

(*) Ἐν βίῳ Λυσάνδρου.